

ΣΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΩΝ ΚΑΝΙΒΑΛΩΝ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

μια αναρχική τοποθέτηση για τη δολοφονία του Λαζανά και τα γεγονότα που ακολούθησαν

Το εγκαταλελειμμένο εργοστάσιο της Πειραιϊκής – Πατραϊκής, απέναντι από το νέο λιμάνι της Πάτρας είναι ένας χώρος που τα τελευταία δυο χρόνια περίπου χρησιμοποιείται από μετανάστες χωρίς χαρτιά ως πρόχειρο κατάλυμα για την προστασία κυρίως από τις καιρικές συνθήκες. Ο κύριος όγκος των μεταναστών που διέμεναν στο χώρο ήταν άνθρωποι που αναγκάστηκαν να φύγουν απ' τις χώρες τους εξαιτίας των πολέμων που συμβαίνουν εκεί ή εξαιτίας της φτώχειας και της εξαθλίωσης. Η Πάτρα και η Ηγουμενίτσα είναι τα δυο λιμάνια της χώρας από τα οποία αυτοί οι άνθρωποι προσπαθούν να φύγουν προς τη δυτική και βόρεια Ευρώπη αναζητώντας μια καλύτερη ζωή. Δε θα μιλήσουμε σ' αυτό το κείμενο για τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης, για την άγρια καταστολή που δέχονταν από λιμενικούς καθημερινά, τους εμπρησμούς και τους θανάτους μεταναστών που ποτέ δεν απασχόλησαν την “κοινή γνώμη”.

Θα μιλήσουμε όμως για έναν άλλο θάνατο, αυτόν του 29χρονου Θανάση Λαζανά, κατοίκου της περιοχής των Ιτεών που συνέβη τα ξημερώματα της 19^{ης} Μαΐου ύστερα από καυγά με κάποιους μετανάστες και έγινε το επίκεντρο των συζητήσεων για όλη την τοπική (και όχι μόνο) κοινωνία. Το τραγικό αυτό γεγονός έγινε αφορμή για ένα τριήμερο (21-23/5) συγκεντρώσεων και συγκρούσεων έξω από το εργοστάσιο με μπροστάρηδες τους νεκρολάγνους νεοναζί της χρυσής αυγής και μερίδα των κατοίκων της περιοχής. Ρατσιστικός λόγος και πρακτικές, συγκρούσεις μπροστά απ' την είσοδο του εργοστασίου με σκοπό αυτή η μαινόμενη μάζα να μπει στο εσωτερικό και να κάνει ... τι; Πογκρόμ στους μετανάστες, να τους εκδικηθεί όλους για τη δολοφονία, να ξυλοκοπήσει όποιον σκουρόχρωμο βρει μπροστά της; Κυριαρχεί δηλαδή η “λογική” ότι αφού κάποιος δολοφονήθηκε από μετανάστες, τότε ΟΛΟΙ οι μετανάστες είναι δολοφόνοι, κάτι το οποίο είναι ντροπιαστικό και για τη νοημοσύνη όλων αλλά και για τη θέση των ανθρώπων που απευθυνόμαστε ως εκμεταλλεζόμενοι, ως εξαθλιωμένοι και πιθανόν ως μελλοντικοί μετανάστες.

Από την πρώτη κιόλας στιγμή, το (παρα)κρατικό νεοναζιστικό κόμμα της χρυσής αυγής έσπευσε να εκμεταλλευτεί την τεταμένη κατάσταση που επικράτησε μετά τη δολοφονία και η οποία θα επικρατούσε μετά από οποιαδήποτε άλλη δολοφονία κι αν συνέβαινε σε μια τοπική κοινωνία, σε μια γειτονιά. Η ειδοποιός διαφορά σ' αυτή την περίπτωση ήταν ότι θύτες ήταν κάποιοι μετανάστες. Αυτό το γεγονός θέλησε να εκμεταλλευτεί η χρυσή αυγή για να το εξαργυρώσει στις επερχόμενες εκλογές και να βάλει σε εφαρμογή το ρατσιστικό και μισάνθρωπο έργο της επιστρατεύοντας μάλιστα μέλη της και από άλλες πόλεις. Να πείσει ότι για όλα τα δεινά που βασανίζουν τον κόσμο φταίνε οι μετανάστες, οι οποίοι πρέπει να πεθάνουν ή να εκδιωχθούν. Ας μην ξεχνάμε τι συνέβη όταν ο Χίτλερ κατονόμασε ως εχθρούς της κοινωνίας, τους Εβραίους, τους τσιγγάνους, τους ομοφυλόφιλους, τους αριστερούς: κάποια εκατομμύρια ανθρώπων εξοντώθηκαν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Την οργή λοιπόν και τον πόνο καπηλεύτηκαν οι κάθε λογής χρυσαυγίτες με σκοπό να εμποτίσουν μεγαλύτερη μερίδα κόσμου με το ρατσιστικό τους δηλητήριο, παρουσιάζοντας τους εαυτούς τους σαν αυτόκλητους σωτήρες, με το πρόσχημα ότι είναι σύμφωνοι με το κοινό περί δικαίου αίσθημα και τη λαϊκή βούληση. Ήταν όμως και μια ευκαιρία για αυτούς που τόσα χρόνια τώρα πηγαίνουν χέρι-χέρι με την αστυνομία συμπληρώνοντας το έργο της, να φανούν σαν αντισυστημικοί. Να φανεί ότι τώρα που είναι και αυτοί κομμάτι του συστήματος, δε διστάζουν να τα βάλουν με το κράτος όσο και όταν τους παίρνει και φυσικά μόνο αν υπάρχει εύφορο έδαφος αγανάκτησης να εκμεταλλευτούν.

Αρκεί λοιπόν ένα γεγονός, όπως η δολοφονία του Λαζανά για να ξεσπάσουν κάποιοι όλη την οργή για την κατάσταση που ζουν με τον πιο μαύρο τρόπο, αποδίδοντας την ευθύνη για το θάνατο συλλογικά, σε όλους τους μετανάστες. Δηλαδή ότι για την ενέργεια εκείνων που σκότωσαν τον 29χρονο, ευθύνονται όλοι οι μετανάστες, κάτι που σαφώς δε θα συνέβαινε στην αντίστροφη περίπτωση, αν ένας ντόπιος είχε δολοφονήσει ένα μετανάστη. Σ' αυτή την περίπτωση θα ήταν όλοι οι Έλληνες δολοφόνοι; Για μας όχι. Για μας ζυγαριά στο αίμα δεν υπάρχει, υπάρχει όμως το παιχνίδι που παίζεται από κάθε νεκρολάγνο πάνω στην ανθρώπινη απώλεια. Ως αιτία του φόνου ορίστηκε από κάποιους η ύπαρξη των μεταναστών, η απουσία του κράτους και ως λύση η επίθεση απέναντι σε όσους διαμένουν μέσα ή γύρω από την Πειραιϊκή - Πατραϊκή.

Κατ' αυτόν τον τρόπο όμως παίζουμε το παιχνίδι που φτιάχνουν οι αφέντες μας, οι οποίοι τρίβουν τα χέρια τους όταν εμείς για όλα τα προβλήματα της καθημερινότητάς μας βλέπουμε ως υπεύθυνο το διπλανό μας, τον ξένο, τον άγνωστο, τον απεργό, το διαδηλωτή. Το όλοι εναντίον όλων βρίσκει την εφαρμογή του στο

αλληλοφάγωμα ανθρώπων που έχουν πάνω κάτω την ίδια μοίρα. Την ίδια ώρα η εκμετάλλευση συνεχίζει να βαθαίνει, τα μέτρα να περνάνε, η εργασία και οι ζωές μας να υποβαθμίζονται. Συγκεκριμένα στην Πάτρα, στις Ιτιές εδώ και χρόνια, η ανεργία και η υποβάθμιση θέριζαν, προτού εγκατασταθούν οι μετανάστες στην Π-Π. Για μας τα προβλήματα δεν έχουν φυλετική καταγωγή ή πατρίδα. Η εκμετάλλευση και η εξαθλίωση είναι για όλους το ίδιο. Όταν βιώνουμε έναν καθημερινό πόλεμο από τα αφεντικά, αυτός αφορά όλους μας. Όχι μόνο όσους είμαστε από εδώ αλλά όσους ζούμε εδώ.

Η βάση για να μπορέσουμε από κοινού όλοι να αντιπαλέψουμε τα προβλήματα μας και να οικοδομήσουμε μια άλλη καθημερινότητα είναι η αλληλεγγύη. Μεταξύ όλων των καταπιεσμένων. Μεταξύ όσων έχουν τα ίδια συμφέροντα, ζουν σε παρόμοιες συνθήκες, τους επιφυλάσσεται το ίδιο μέλλον. Μεταξύ όλων αυτών που η αγωνία τους έχει να κάνει με την ίδια την επιβίωση. Είτε παλεύεις να μπεις σε ένα καράβι για την Ευρώπη, να βρεις στέγη σε εγκαταλελειμένα κτήρια, είτε παλεύεις για το καθημερινό μεροκάματο, οι διαφορές είναι μηδαμινές. Αλληλεγγύη λοιπόν, χωρίς όρους εθνικούς, φυλετικούς, θρησκευματος, καταγωγής. Μια αλληλεγγύη που δε μπαίνει σε ζυγαριά, που δεν είναι από φιλανθρωπία, ούτε από κάποιους που δεν έχουν τι να κάνουν στη ζωή τους ή που έχουν λύσει όλα τους τα προβλήματα. Είναι μια σχέση που διέπει τη ζωή και την καθημερινότητα με τους διπλανούς μας. Βρίσκεται στους κοινωνικούς - ταξικούς αγώνες, στις γειτονιές, στις σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων, στις απεργίες, στις πορείες, στην αλληλοϋποστήριξη. Είναι η προσπάθεια για επικοινωνία, η υλική, πολιτική, ψυχική στήριξη σε όσους την έχουν ανάγκη στη βάση της ισότητας, της αλληλοβοήθειας, του σεβασμού, της εμπιστοσύνης.

Σίγουρα η αλληλεγγύη μας δε χωρά τα αφεντικά, και τους υπερασπιστές τους, όπως είναι οι φασίστες. Δε χωρούν όμως και οι μαφίες, τα δουλεμπόρια, η καταναγκαστική πορνεία και το εμπόριο ναρκωτικών. Συμβαίνει πολλές φορές όμως άνθρωποι που έχουν την ίδια ταξική θέση να λειτουργούν με εξουσιαστικό τρόπο προς τον διπλανό τους, π.χ. “σπρώχνοντας στην αγορά” ναρκωτικά, πόρνες (μετανάστριες ή ντόπιες), κάνοντας δουλειές για μπράβους ή για τη μαφία. Πιο καθημερινά παραδείγματα θα ήταν αυτό του εργάτη που γυρνά σπίτι και δέρνει τη γυναίκα του ή κάποιου που μετά από καυγά σκοτώνει το γείτονά του. Οποιαδήποτε τέτοια συμπεριφορά είναι εχθρική προς το περιεχόμενο και τη φύση ενός αγώνα ενάντια στο υπάρχον κοινωνικοπολιτικό σύστημα, ενάντια στην εξουσία και όλες της τις εκφάνσεις. Και είναι εχθρική ανεξάρτητα από την εθνικότητα ή την πατρίδα εκείνου που παρουσιάζει αυτή την συμπεριφορά.

Για τους από κάτω αυτού του κόσμου, ντόπιους και ξένους, ο αγώνας είναι καθημερινός και πολύπλευρος. Αγώνας για επιβίωση, ενάντια στην εξαθλίωση, το αλληλοφάγωμα, ενάντια στους εκμεταλλευτές μας, για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση. Ο αγώνας παίρνει σάρκα και οστά μέσα από κοινότητες ανθρώπων με όχημά τους την αυτοοργάνωση και γνώμονα την ισότητα και την αλληλεγγύη. Αναγνωρίζοντας τη θέση μας σ’ αυτόν τον κόσμο απ’ την πλευρά των εκμεταλλευόμενων, στεκόμαστε αλληλέγγυοι-ες στον καθημερινό αγώνα των μεταναστών για επιβίωση, για μια καλύτερη ζωή. Στο πλευρό καθενός και καθεμιάς που αντιστέκεται στην λεηλασία της ζωής του, των ζωών μας. Ο ένας πλάι στην άλλη κι όχι όλοι εναντίον όλων. Όλοι όμως μαζί συνειδητά ενάντια σ’ αυτούς που θέλουν να μας διαιρέσουν και να μας πείσουν ότι για να επιβιώσουμε πρέπει να φάμε το διπλανό μας.

***Να μην αφήσουμε χώρο για το φόβο, τους φασίστες και το αλληλοφάγωμα
στις γειτονιές μας
Αλληλεγγύη μεταξύ όλων των καταπιεσμένων για να ξανακερδίσουμε
τις ζωές μας***

*Συλλογικό εγχείρημα λόγου και δράσης Πέρασμα,
απο το ματσειτημένο Μαραξιοπουλαιο, γουναρη 102*

